

Prăjituri? Zîmbiți va rog!

De George Kun

La virsta de 20 de ani, am avut 68 de kilograme. 35 de ani mai tirziu s-au mai adaugat inca 25 de kilograme, deci 92. Asa o diferenta, evident, este foarte vizibila, mai ales daca e observata spontan, fara nici o continuitate, ca intr-o revedere cu cineva cu care nu te-ai vazut de decenii.

Asa s-a intimplat, ca la apogeul meu gravitational ma aflam intr-o delegatie de servicii in Germania, la Frankfurt, si am avut un sfirsit de saptamina liber. Am hotarit sa iau o pauza de la colegii de afaceri si de la discutii fortate pe teme asociate cu lucrul, ca sa fac o seara "sociala" si sa ma intilnesc cu prieteni adevarati, cu care pot sa ma relaxez, amuz sau, cu putin noroc, ambele.

Am inceput sa rasfoiesc carnetelul meu cu numere de telefon, pe care-l preferam surselor digitale, si iata mi-a sarit in ochi un nume drag, anume unul Mihai G. El era un artist grafic foarte talentat si a devenit un tinar arhitect promitator deja in Romania. Adresa indica ca el locuia linga Frankfurt, si e posibil ca numarul lui de telefon sa-l fi primit de la parintii mei care erau buni prieteni cu parintii lui Mihai G.

Instantaneu, mi s-a reimprospatat memoria, si cu ochii mintii, il vedeam pe acest tinar inalt, cu privire inteligenta, cu trasaturi fine de intelectual, cu maniere rafinate si umor bun in conversatie, asociat cu un ris controlat, mai degraba un zimbet.

L-am sunat de la hotel si spre satisfactia mea nu numai ca era acasa si mi-a raspuns, dar a stiut imediat cine eram eu, desi nici nu ne vazusem, nici nu vorbisem de 35 de ani. Dupa citeva schimburi de cuvinte de curtoazie, Mihai mi-a propus sa ne intilnim inca in acea seara si sa petrecem ceva timp impreuna.

Nici ca s-ar fi putut sa fie mai potrivit. Ne-am dat reciproc o ora jumate, timp suficient pentru mine sa ma pregatesc pentru o iesire, si pentru el sa faca acelasi lucru si sa si ajunga la hotelul meu.

Ne-am intilnit in holul elegant al hotelului unde am stat si dupa o serie scurta de gituri intinse si priviri cu ochi mijitzi printre musafirii hotelului, ne-am recunoscut usor, apropape instinctiv si ne-am imbratisat. Nici nu era prea greu, pentru ca amindoi am fost punctuali si el a fost primul sa zica "Buna, George", intr-o raza destul de mica pentru sansa de-a fi fost si un alt "George" pe acolo. Eu am raspuns cu "Ce placere mi-ai facut Mihai ca ai putut sa vii".

Dupa inca citeva stringeri calduroase de mina, eu am insistat sa avem o cafelutza la barul hotelului, sa ne mai "incalzim" inainte de a merge cu masina undeva, pentru cina.

Un barman inalt si elegant, cu o mustata roscata si par rar, pieptanat cu grija peste chelie, ne-a adus doua cafelutze turcesti, cu o mini-tableta de ciocolata plasata pe muchie si sprijinita de ceasca de portelan fin. Masutza era rotunda si mica, asa ca seadeam prea aproape, cum s-ar numi in America de Nord "in interiorul spatiului personal", dar pentru fosti carpato-balcanici si prieteni, era in regula. Instinctiv, amindoi ne-am inclinat in spate, ca sa ne vedem, paradoxal, mai bine.

Desi am inceput imediat, usor si natural o conversatie, privirea ne era in mod clar ocupata cu o examinare reciproca. Manierele bune ne-au mentinut un zimbet constant, reflectind bucuria revederii si acceptarea mutuala. Gindul ca si Mihai face acelasi lucru ca si mine, adica ma evalueaza si determina "pagubele" estetice ale imbatranirii pe fatza mea, mi s-a parut hazliu, si m-a ajutat sa-mi mentin zimbetul. Nimeni nu te intreaba "De ce zimbesti?", ci doar "De ce esti incrunat ?" sau "morocanos", asa ca cu o fatza zimbitoare, intotdeauna iesi in cistig. Spre norocul meu, am facut "inventarul" destul de repede, si cam cind am inceput sa ma jenez de aceasta activitate nedemna, dar tipic umana, am si terminat studiul.

Am pus la "dosarul" meu de reactualizare cearcane si pungi la ochi, par nazal vizibil, ochelari destul de grosi, citeva pete rozacee pe fatza si nas, lucrari dentare masive, un inceput de scolioza in postura... si atunci m-am fortat sa ma opresc din cel putin doua motive. Unul era ca cu cit mai mult timp il studiam, chiar daca subtil, poate si el facea acelasi lucru si cine stie ce vedea si "descoperea" despre mine. Al doilea motiv, sigur mai serios, era totala lipsa de importantza a acestui "studiu".

Oricum am mai vorbit de delegatzia mea de servicii in Germania, cu ceva detalii legate de munca mea, apoi el m-a pus la curent cu situatia lui profesionala, de familie, si citeva aspecte politice locale, demne de stiut, dar mai ales de criticat..

Dupa vreo jumate de ora Mihai s-a sculat brusc si a zis "Hai sa mergem, te duc la un restaurant iugoslav, nemaipomenit". Eu deja aveam o alternativa pentru unde l-as fi invitat eu, dar cum Mihai a luat o pozitie ferma de "gazda", eu m-am conformat ca "musafir", si asa a ramas.

In masina n-am prea vorbit ca Mihai se concentra pe condus si traficul era destul de aglomerat, dar in 20 de minute am ajuns la destinatie. Restaurantul iugoslav se numea "Dalmacija" si arata destul de simplu din afara, dar era un restaurant de familie, unde mincarea era exceptionala. Proprietarul parea sa-l cunoasca pe Mihai ca imediat l-a intimpinat cu bratele deschise si ne-a asezat la o masa mare, de patru persoane, cu vedere spre un mic podium cu o cintareata de muzica populara in costum national dalmatian care era in pauza si consuma un tzap de bere.

Atmosfera in restaurant era foarte placuta, cu arome intense de bunatati de tot felul. Ospatari dinamici aduceau cu pasi mari si cu ambele miini farfurii imense cu portii gargantuesti, servite cu dexteritate profesionala. Se putea observa pe fetzele radioase ale clientzilor de la mesele invecinate, bucuria de anticipatie a hedonismului culinar.

La un moment dat a sosit un client, o matahala de barbat cu o mustata groasa, ceafa lata si git scurt, cu o burta imensa ce se revarsa peste cureaua mult prea subtire si alunecata sub nivelul soldurilor. Evident era asteptat la una din mese, de la care s-a ridicat un barbat inalt, de proportii normale, care s-a dus sa-l intimpine. Daca nu cunoasteam obiceiul balcanic, primitiv si rural la care am fost martor, poate ca m-as fi mirat, dar ceea ce am vazut era conform acestei traditii. Omul burtos l-a imbratisat pe prietenul care a venit sa-l intimpine, dupa care imediat si-a infipt adinc degetul aratator in burta omului mai slab. Interpretarea balcanica acopera o gama larga de mesaje, cum ar fi: "Mai, da bine te mai hraneste nevasta", sau "Te-ai ingrasat ca porcul", sau "Burta ta e mai mare decit burta mea", sau "Nu te mai tine tantos, ca ai ajuns si tu ca mine"... cam asa. E de *bon ton* ca "victima" sa rida si sa pretinda ca asta e amuzant. Noul sosit s-a asezat la masa cu prietenii, care deja consumasera multa tarie de "Slivovitza", aveau o multime de sticle de vin pe masa, unele deja goale si au comandat inca citeva pentru a facilita tranzitia de la bautul la masa la bautul sub masa.

Cam atunci cintareatza a terminat berea si s-a intors pe scena, sa mai cinte. Parea destul de in virsta si nu se misca prea gratios, dar avea o voce foarte buna, si multi clienti cintau si ei cu ea.

Proprietarul restaurantului a venit personal la masa noastra si eu am profitat de ocazie sa fac ceva conversatie cu el, stiind ca o punte lingvistica poate schimba o

conversatie politicoasa intr-una prietenoasa, si asta poate ajuta la calitatea serviciului si a meniului.

Mihai parea sa vrea sa comande tot ce a recomandat si laudat proprietarul, si a trebuit sa-i amintesc ca cel putin eu, am venit acolo pentru o cina, nu pentru o noapte de Revelion sau o nunta italiana.

Fapt e ca Mihai m-a convins sa degustez "cevapcici" (cei mai buni din Frankfurt), doua paharele the Slivovitza (preparata de casa de proprietari, fara egal in lume), Ciorba de peste (Riblja Juha, cea mai buna din Germania), friptura mixta (Mjesano Meso, cea mai buna din Europa), salata mixta (specialitatea casei), piine germana (Njemacki Kruh, cea mai sanatoasa si gustoasa din lume), vin Rosu Dalmatian Dingac (cel mai bun din Croatia), cafea turceasca Frank (cea mai buna din univers). Desi felurile servite nu s-au suprapus, ospatarul nu prea ne-a lasat multa pauza intre feluri, asa ca am atins un nivel de saturare care in general iti poate opri respiratia, sau poate sa-ti bulbuce ochii in stil Basedovian, sau poate sa-ti rupa cureaua daca poti respira, sau sa-ti produca incurcatura de matze sau sa-ti induca apoplexie.

Pe scurt, pur si simplu nu te mai poti uita la mincare, as ca am inceput sa-mi sucesc gitul in directia opusa mincarii si am facut eforturi modeste de respiratie partiala.

Cam atunci, Mihai mi s-a adresat cu o intrebare pe cit de fireasca si logica, pe atit de neasteptata si nedorita.

A zis : "George, pot sa-ti mai ofer un desert?" La care, stupefiat, am raspuns: "Mihai, arat eu ca unu' care are nevoie de un desert?" La care Mihai:

"Nu, dar arati ca unu' care de obicei are un desert" !

Urmatoarele 10 minute le-am petrecut pravalindu-ma de ris in hohote convulsive, si asta mi-a stimulat probabil digestia, si asa am supravietuit acea seara memorabila. Si in plus, am aflat si cum ma vedea Mihai.

"Prajituri? Zimbitzi va rog"

Noiembrie, 2013